

Ժ Ա Մ Ա Ն Ա Կ

ԵՒ ԽՈՐՀՈՒՐԳ ԻՒՐ

**ԽՈՐՀՐԴԱԺԵՑ
ԲԲԲՄԵԱՆ ՀԱՅՐԱԿ**

ԵՐԿՐՈՐԴ ԱՆՓՈՓՈՒՄ ՍՊԱԳՐՈՒԹԻՄ

Տ Փ Խ Ի Ս

Տպարան Ս. Շարաձէի, Նիկ., 21.

Тип. М. Шарадзе, Ник., 21.

1895

Արամյան *Մ. Կ.*

Հարգանքներ ձեր

և սուրբ. Գրքարար

Ժ Ա Մ Ա Ն Ա Կ

ԵՒ ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԻՒՐ

ԽՈՐՀՐԴԱԾԵՑ

ԽԲԽԵԱՆ ՀԱՅՐԱԿ

Երկրորդ անփոփոխ տպագրութիւն

Թ Ի Ֆ Լ Ի Ս

Տպարան Մ. Շարաձէի, Նիկ., 21.

Типогр. М. Шарадзе, Ник., 21.

1895

81. 97827

81. 97827

Доволено цензурою, Тифлисъ, 22 Февраля.
1895 г.

Bayensche
Staatsbibliothek
München

*Ամենեցուն ժամանակ է եւ ժամ ամենայն իրաց
'ի ներքոյ երկնից:*

*Ժամանակ ծնանելոյ եւ ժամանակ մեռանելոյ.
Ժամանակ տնկելոյ եւ ժամանակ խնկելոյ զտնկեալն.
Ժամանակ սպանանելոյ եւ ժամանակ բժշկելոյ. ժա-
մանակ քակելոյ եւ ժամանակ շինելոյ. ժամանակ լու-
շոյ եւ ժամանակ ծիծաղելոյ. ժամանակ կոծելոյ եւ
ժամանակ հաքահելոյ. ժամանակ ցրելոյ քարինս եւ
ժամանակ ժողովելոյ քարինս... ժամանակ խնդրելոյ
եւ ժամանակ կորուսանելոյ... ժամանակ պատահե-
լոյ եւ ժամանակ կարկատելոյ. ժամանակ շոշոյ եւ
ժամանակ խօսելոյ. ժամանակ պատերազմի եւ ժամա-
նակ խաղաղութեան:*

Սողոմոն. Գիրք Ժողովողի. ԳԼ. Գ.

Bayerische Staatsbibliothek

<36656269560013

ԱՌ ՄԵԾԱՐՈՅ ՀԱՅՐԵՆԱԿԻՑԴ ԻՄ

ԵՒ ՄՏԵՐԻՄ ՍԻՐԵԼԻ *)

ՄԱՄԱՆԱԿ ԵՒ ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԻՒՐ մա-
կազրով մի քանի տող քան խորհրդածե-
ցի եւ 'ի զիր հանի, զոր Ձեր ազնիւ ա-
նուան կընուիրեմ. եւ դու որ քան, զիր ու յա-
ռաջդիմութիւն կը սիրես, կը խնդրեմ որ
յօժարամտիս զայն 'ի լոյս հանել Ձեր
անձնանուէր ձեռնտուութեամբ. եւ ձեզ նը-
ման զիր ու քան սիրող Հայոց երիտասար-
դաց դուն նուիրես, որպէս զի կարդան ու
խելամտին թէ ի՞նչ է Ժամանակ եւ իւրան-
յայտ խորհուրդներ, եւ ո՞րչափ տիրող եւ
հզօր է:

Երկնից Եփեսայնամութիւն իւր ամե-

*) Ուղղուած է գրքիս առաջին հրատարա-
կիչ պ. Համբարձում Աճէմեանին:

նիշխան՝ զաւագանը ժամանակին ձեռքտուեր է. որ կը վարէ եւ կառավարէ մեր աշխարհ ինչպէս ոստիկան մի:

Հէք մարդոյն կեանք՝ ժամանակի յաւազարժ փոփոխութեան մէջ կը տարուբերի միշտ հողմավար լինելով որպէս չորացած խոհւր: Միայն սոսկական եւ ստրուկ մարդ չէ որուն վերայ կ'իշխէ ժամանակ, այլ եւ աշխարհիս հզօր զահեր նոյն անզօր խոհներու պէս կը տարուբերին:

Եւրոպա ժամանակի խորհուրդ թողուց եւ այժմ իւր հրաշք Թուրքաստանի վերայ դարձուց. մարդ չէր հաւատար որ հինգ հաւիւր տարեկան Թուրքիոյ պառաւած եւ ամուլ Մայր երկնելով երկնելով հին աշխարհին համար նոր Մանուկ Սահմանադրութիւն մի ծնէր: Ծնաւ, այո՛, եւ ստրկացած ժողովուրդներ իբրեւ ազատարար կը համարին զայն. քայց տեսցուք թէ դայեակներ ի՞նչպէս պիտի պահեն զայն որ ապրի. երբ նոր վերածնած մանուկ Թուրքաստան կըռուով ու սրով մանկակոտոր կը լինի:

Դժխեմ ժամանակ երկու ձեռք միանգամայն քերաւ Թուրքաստանին վերայ. նոր Օրէնք՝ Սահմանադրութիւն քերաւ, որ նորա յաւիտենական աւերակներ շինէ. պատերազմ

քերաւ, որ նորա հին աւերակաց վերայ նորանոր աւերակներ կուտէ:

Բայց աշխարհի պատմութենէն, կարգէն եւ դրութենէն այնպէս կ'իմանամք, որ 'ի վերջոյ յաղթող ժամանակ պատերազմին քանդող ձեռքը կարճելով՝ կ'ընդարձակէ խաղաղութեան եւ յառաջդիմութեան ձեռք. եւ ինչ որ քակեց պատերազմ, Սահմանադիր Օրէնք, հաւասարութիւն եւ ազատութիւն զայն կը շինեն:

Եւ այս իսկ է ժամանակին գործ ու խորհրդանշան, որ աշխարհս քակուելով եւ շինուելով միշտ յառաջադիմէ: Անշուշտ ամեն հնութիւն պէտք է քանդուի. այլ միթէ ինչ որ այսօր կը շինեմք եւ զայն նոր կը համարիմք, կը մնայ: Քա՛ւ. այն եւս կը կորնչի եւ կը մնայ միայն Յաւիտենականն, ըստ Սաղմոսին. «Նոքա կորնչին եւ դու կաս եւ մնաս յաւիտեան»:

ԽՐԻՄԵԱՆ ՀԱՅՐԻԿ

Ժ Ա Մ Ա Ն Ա Կ

ԵՒ ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԻՒՐ

վ յաւիտենական ժամանակ,
քո խորհուրդ, քո գործ և
քո նպատակն ինչ է, չըգի-
տենք. երկնակամարին վերայ
պայծառ լուսագունտ մի ու-
նիս, զոր արև կը կոչեմք,
և որ անհուն բարձրութե-
նէն ճառագայթներն ար-
ձակելով մեր այս երկրագունտ կըլուսաւորէ
և կը չափէ մարդկային առօրեայ կեանք:

Քո արևուն տակ մերկ կը ծնի մանուկն,
նոյնգունակ մերկ կը մեռնի. գիտես թէ մէկ
ձեռքովդ մանուկներն խանձարուրի մէջ կը
պատես և կ'օրօրես, միւս ձեռքովդ զանոնք
կրտանես գերեզմանին մէջ կը թաղես: Ասան
մեզ, գերեզմանին և խանձարուրին միջոցը ո՞ր-

չափ է. և մինչ մայրեր եղերամայր կը լինին, կու լան և կ'ողբան որդեկաց գերեզմանին վերայ, դու կը ծիծաղիս և ծափ կը զարնես:

Մերթ որպէս թէ խնայելով կը թողուս որ մանուկն աճի ու զարգանայ. դո՛ւ արդեօք մերթ գաւազան կու տաս ձեռք որ մանուկ թագ կապէ թագաւոր լինի. մերթ ևս կըթողուս որ ստրկանայ. մերթ ազատ և երջանիկ, և մերթ ստրուկ ապերջանիկ, մերթ հարուստ և մեծատուն, մերթ աղքատ և տնանկ, մերթ հանգիստ ու. մերթ չարչարեալ:

Սակայն ո՛վ հզօր և տիրող ժամանակ, մարդիկ թէ մեծ լինին և թէ փոքր, ոչինչ փոյթ է քեզ, դու զամէնք հաւասար կը ճանաչես, հաւասար դատաստան կ'առնես, և քո արդարութիւն այս է որ թագաւոր և ստրուկ, տէր և ծառայն զամէն միահամուռ մահուան ստուերին տակ դնելով՝ հողն հողով կը ծածկես և կը կնքես հէք մարդոյն կեսնքն ու վախճանը:

Ո՛վ գերիշխան ժամանակ, քո գաւազան միահեծան է. աշխարհիս հպարտացող գահերն այնպէս կըկարծեն թէ չը կայ ամենիշխան տէր մի որ կըտիրէ թագերուն վերայ, թէ չը կայ ամենազօր ձեռն մի որ թագեր կու տայ

և կառնու, և թէ չը կայ գերագոյնդատաւոր մի որ թագերուն դատաստանը կը տեսնէ:

Այո՛, կը խոստովանիմք, ո՛վ իշխող ժամանակ, որ դու մեր աշխարհի փայլուն թագեր և գահերն ոտքով կը տարուբերես և կը խաղաս, ինչպէս կը խաղայ մանուկն իւր գընտակին հետը:

Այսպէս չը խաղացիր Մակեդոնացի դիւցազն Աղէքսանդրի հետ. Յունաստանէն մինչև 'ի Բաբելոն վարեցիր այդ ջախջախիչ աշխարհակալ գնդակը, որ աշխարհիս լեռները տապալեց ու հարթեց: Ժողովուրդի արեան մէջ թաւալգլոր խաղալով գնաց հասաւ մինչև Բաբելոնի վիհը, հոն զարկիր գնտակը և գլորեցիր մահուան փոսը, ասելով՝ Յայս վայր էր քո աշխարհակալութիւն, անդր ևս մի անցանիցես:

Այսպէս խաղացիր դու նաև Ֆրանսիոյ դիւցազն մեծն Նաբօլէօնին հետ. այն հրացեալ պողպատէ գնտակն որ խուռ ժամանակի մէջ աշխարհէ աշխարհ գլորելով պիտի փըշրէր իւր ծանրութեան տակ բոլոր ազգեր և գահերը, Վաթէրլոյի դաշտին մէջ վրան հա-

տար, ձիոյն սանձ բռնեցիր և մի հարուածովդ գլորեցիր դնտակը մինչև Ուփիանու Ս. Հեղինէ կղզին, ուր հրացեալ աշխարհակուլ գընտակ պաղեցաւ իբրև ջուր, փշրեցաւ և մոխիր դարձաւ գաւազանիդ առաջ:

Ո՛վ ժամանակ, հին աշխարհ իւր հին աշխարհակալներով, իւր հին շէնքերով և գերութեան շղթաներով ջախջախեցիր ու անցար. հին աշխարհին յաջորդեց նոր քաղաքակիրթ աշխարհ. գիտութիւն, արուեստ, ճարտարութիւն այնչափ յառաջագիմեց, որուն վերայ կը զարմանան և կ'ապշին մարդիկ, և շատ անգամ չեն հաւատար թէ այդ ամեն՝ մարդուն աշխատութեան և նորա հնարագէտ հանճարոյն արգասիքն են:

Ժողովուրդ, ելէք, յոտին կացէք, բարև բռնեցէք, զի եկաւ նոր քաղաքակիրթ աշխարհ և կ'ողջունէ մեզ. այլ զգուշացէք, ժողովուրդ, դարձեալ սուր կայ 'ի ձեռին և կը միտէ ժողովուրդին կողը: Միթէ նոր քաղաքակիրթ աշխարհին գահերը հին աշխարհակալաց ոգին, փառասիրութեան տենչ և գահ գահին վերայ յաղթանակ տանելոյ փառք փոխեց արդեօք:

Ո՛չ, ո՛չ, այլ առաւել ևս զօրացաւ ու զայրացաւ այդ ոգին, որ ահաւասիկ ազգ ազգի դէմ և թագաւորութիւն թագաւորութեանց դէմ կ'որոտայ Կըրուբի թնդանօթով, և կ'սպառնան միմեանց ճետն ու յիշատակ ջնջել աշխարհիս երեսէն:

Ո՛վ կը հաւատայ այլ ևս թէ կռուող գահերն երբեմն կը միանան, զիրեար կըգրկեն, ուխտիւ խաղաղութեան դաշնակցութիւն կը կապեն և խնամով կըգրեն զայն մագաղաթին վերայ որ չպատառի և անջինջ մնայ: Բայց մեր դարու քաղաքականութեան սոսկալի դիւանագիտութիւնը եթէ չկարենայ այդ մագաղաթի խաղաղութեան դաշնագիրը մի մատով պատռել, սուր ժանիքներով կը պատռէ և արագ-արագ պատերազմի հրովարտակը կը դրէ:

Ո՛վ իմաստուն ժամանակ, մեկնէ մեզ, պատերազմ դո՛ւ կրբերես թէ պետական մարդոց փառասիրութիւն կըհնարէ զայն. կամ թէ նախախնամող արդարութեան մի թագուն խորհուրդն ու գաղտնիքն է, որ ծածկուած է մեր տեսութենէն: Այլ քա՛ւ թէ այնպէս կարծեմ որ մարդասէր նախախնամութիւնը պա-

տերազմի դաշտին երեսը ծովացած մարդոց
ապառախութ արիւնով կը զուարճանայ:

Ո՛վ աներևոյթ և անծանօթ ժամանակ.
մեծն Սողոմոն քո փոփոխական երևոյթները
պէսպէս գոյներով կը նկարագրէ. «Ամենայն
իրաց ժամ է և ժամանակ. ժամանակ պատե-
րազմի և ժամանակ խաղաղութեան. ժամա-
նակ շինելոյ և ժամանակ քակելոյ. ժամանակ
կորուսանելոյ և ժամանակ խնդրելոյ. ժամա-
նակ լալոյ և ժամանակ ծիծաղելոյ. ժամանակ
խօսելոյ և ժամանակ լռելոյ»:

Եւ ես կը յաւելում առ այս. ժամանակ
ստրկութեան և ժամանակ ազատութեան. ժա-
մանակ չարչարանաց և ժամանակ փրկութեան.
ժամանակ զրկանաց և ժամանակ հատուցման.
ժամանակ կործանելոյ և ժամանակ կանգնե-
լոյ. ժամանակ ինքնահրաման պետութեան և
ժամանակ Սահմանադրութեան:

Ո՛վ խորածածուկ ժամանակ, ի՞նչ խառ-
նակ ու հակառակ երևոյթներ ունիս թշուառ
մարդոյն համար, որոյ կեանքն անանջըպետ
մի խառնուրդ է երջանկութեան և ասլերջան-
կութեան մէջ: Ո՛հ, ի՞նչ անօրինակ ներդաշ-

նակութենէ կազմուած են մարդոյն կենաց լարեր, որ կը հնչեն այսպէս մերթ խնդութիւն և մերթ տխրութիւն, ծնունդ և մահ, խլել և տնկել, շինել ու քակել, ծիծաղն ու լաց, կոծն ու կաքաւ, կռիւն ու խաղ, սուրն ու համբոյր, խաղաղութիւն և պատերազմ, ազատութիւն և ստրկութիւն, խօսիչ ու լռել և այլն: Ի՞նչպէս հնար է որ մարդն ապրի, այս գահավէժ ելեւէջներուն մէջ անկասկած վարէ իւր կեանք և նաւարկելով երթայ իւր նաւահանգիստ գտնէ:

Ո՛վ մարտագոռ ծամանակ, աստ և գուշակէ մեզ, մարդ մարդոյ դէմ, ընկեր ընկերի դէմ, ազգ ազգի դէմ անխնայ կը պատերազմի, սպիտակ դաշտեր արիւն ջրով լուացինք, մեր ճակատամարտ կոտորեցինք և կոտորուեցանք, մարդոց դիակները և կառափներ գահերու տակ գլորեցինք որ բռնութիւն և փառասիրութիւն յագեցնայ: Արդեօք խաղաղութեան ցանկալի ժամն հասաւ:

Ո՛վ աւերիչ ծամանակ. բազում ժամանակ է որ արևելեաներբեմն մեր բարգաւաճ և հարուստ աշխարհ հիմնադատակ քանդուեցաւ, շէն շէն գիւղեր և քաղաքներ առ ՚ի չգոյէ բնակչաց տւե-

րակ դարձան, մնացորդ ժողովուրդ հայրենիքէն հեռացած պանդխտութեան մէջ անարգ ծառայութեամբ կրչարչարուի: Արդեօք վերաշինութեան ժամն հասա՞ւ:

Ո՛վ կորուսիչ ժամանակ, դ՞ո՞ւ արդեօք տարար և քո անցելոյն մէջ կորուսիր ու թաղեցիր Արեւելեան աշխարհին հին փառքն ու վայելչութիւն, տարար ու կորուսիր առաքինի քաջազանց արիական յաղթանակները: տարար և կորուսիր նաև Հայկալ տան փառքն ու հարստութիւն և մեր նախնեաց մնացորդ նշխարներ. և զարդիս տարար և կորուսիր մեր կեանք, հացն ու վաստակ. ո՞հ: Արդեօք մեր կորստեան գիւտի ժամն հասա՞ւ:

Ո՛վ սգոյ և սգաւորաց ժամանակ. Աւետարան երանի կուտայ սգաւորաց, այլ մինչև յէրբ սգանք ու լանք, միթէ մեր աշխարհ մեռելոց աշխարհ է, մեր կեանք գերեզման է, մեր գոյութիւն ոչնչութիւն է, մեր բնակութիւն բանտ է, մեր կապանք յաւիտեանական շղթայ է. ո՛վ Տէր, ժողովուրդ լի եղև տրտմութեամբ: Արդեօք իւր միխիթարութեան ու խնդութեան ժամն հասա՞ւ:

Ո՛վ զրկանաց ծամանակ, զրկեալ ժողովուրդ աղաղակելով հատաւ իւր յոյս, հատաւ իւր շունչ և ձայն. հնձող մշակներուն բողոք դեռ չհասան երկինք: Բիւրաւոր զրկեալներ դատաւորաց դռներուն առաջ իբրեւ այլին այն ժտելով թախանձելով՝ դատ և իրաւունք կը խնդրեն: Արդեօք դատաստանի և իրաւանց հատուցման ծամանակ հասան:

Ո՛վ ջախջախիչ ծամանակ, վարիչ կառքիդ անիւներ կարծրակուռ երկաթէ են և ժանիքներդ պողպատէ. միշտ անսահման հոլովելով ջախջախեցիր ժողովուրդին կառափն ու պարանոցը, ոտք, սրունք, բարձք առհասարակ խորտակեցաւ, անզգայացաւ ժողովուրդ, դարձաւ մի անյարիր անդամալոյծ, ո՛վ կարող է զինքն յարուցանել այսուհետեւ. — միայն արդար, հաւասար և ազատ Օրէնք: Արդեօք գետնաթաւալ մեռելատիպ ժողովուրդին վերանորոգ յարութեան ժամն հասան:

Ո՛վ ծամանակ, դու գիտես որ հարուածող գաւազանին տակ ստրկական երկիւղով փակուած ժողովուրդին բերանն ու լեզուն՝ որ իւր կեանք պահելու համար սովորած էր միայն լռութիւն պահել և ապտակողին դէմ

անմռունչ կերպով միւս երեսը դարձնել, եթէ մերթ ընդ մերթ ազատ մամուլ իւր ազատութեան ճիգ և ձայն հանէր, այն ևս կը ճընշուէր խիստ օրինաց ներքեւ. ուստի մեր աշխարհի զրկանաց և անիրաւութեան բազմատեսակ վէրքեր միշտ ծածուկ մնաց, վերջապէս նեխեցաւ ու փտեցաւ, ամեն ոք դարման, դարման կ'աղաղակեն: Արդեօք խորհելոյ, գրելոյ և խօսելոյ ժամանակ հասաւ:

Հասաւ, հասաւ այն ազատութիւն ժամանակ. քեզ աւետիս կու տամ, ժողովուրդ, լռած լեզուդ և փակուած բերանդ բաց ախուհետեւ, խօսիր և գրէ որչափ սահմանադիր Օրէնք քեզ ազատութիւն կու տայ. խօսիր երբ կը զրկուիս. խօսիր դատաւորաց առաջ երբ ապիրատ ձեռք զքեզ կ'ապտակեն. խօսիր և իրաւունք խնդրէ. «Եթէ չար ինչ խօսեցայ, վկայեա՛ վասն չարին. իսկ եթէ բարի՝ ընդէ՛ր հարկանես զիս»: Գիտցիր որ ազատ Օրէնք զքեզ չի փրկեր, եթէ դու դարձեալ ստրկութեամբ վարուիս քո ոտիս դատախազիդ առաջ:

Ո՛վ բարեգուշակ ժամանակ, դու բարի եկիր մեր աշխարհ. քեզ կ'ակնկալէր և կ'սպասէր Թուրքաստանի հինաւուրց Մայր՝ որ ա-

մուլ էր և հրաշիւք յղացաւ. ցաւ երկունք
կալաւ զինքն իբրեւ ծննդականի. երկնեց երկ-
նեց և այսօր ծնաւ մեզ համար մի նոր մա-
նուկ Սահմանադրութիւն: Յնծացէք, ստրուկ
ժողովուրդ, ցնծացէք և ողջունեցէք այս նո-
րածին մանուկ և միանգամայն աղօթեցէք որ
կայտառ մնայ, ապրի, զօրանայ և զարգանայ
'ի կատարեալ հասակ:

Ո՛վ նորածին մանուկ Սահմանադրութիւն,
քո մայրն զքեզ արիւնով մկրտեց և բազում
զոհերով տօնեց քո տօն, որպէս զի Նախա-
խնամութիւն քո կեանք պահէ և դու մեծնաս
նոր կեանք տաս մեր աշխարհի մեռած ժողո-
վուրդին, որոյ վերածնունդ կենդանութիւն
քո ձեռքն է միայն, զի այսպէս կը վկայեն
աշխարհավար իմաստուն վարիչները. և միթէ
փորձն ինքնին չի՞ հաստատեր:

Մի դժկամակիր, ո՛վ դժուարածին Մայր,
որ մանուկդ ցաւօք և հեծութեամբ ծնար և
մարդոց արիւնով մկրտեցիր զայն. դու արեւե-
լեան կեդրոնին մէջ կը բնակիս, ինքնին խե-
լամուտ եղիր, այնպէս չկարծես որ այդ դէպ-
քը քեզ միայն դիպեցաւ, վասն զի Արեւմը-
տեան աշխարհի մայրերը խիստ դժնդակ ցա-

ւերով ծնան Սահմանադրութեան մանուկ,
առհաճախ արիւնով և զոհերով մկրտեցին զայն.
փանք տուր Աստուծոյ, դու շատ բախտաւոր
մայր ես. չե՞ս տեսնար որ ամեն աշխարհ կը
սիրեն և կը գորովեն զքեզ. մանաւանդ մեծն
Ովկիանոս, որ քո խնամակալ և կնքահայրն է:

Ազատութիւն տուր, ո՛վ մանուկ Սահմա-
նադրութիւն, ազատութիւն կը խնդրեմ քեզ-
մէ որ առ քո սնուցիչ դայեակներն ազատա-
բար խօսիմ. զի այլ ևս չեմ կարող հին ծա-
ռայական ստրկութեամբ խօսիլ:

Ո՛վ դուք... որ նորածին մանուկ Սահ-
մանադրութեան իբրև իմաստուն դայեակ կը
հանդիսանայք աշխարհի առաջ, աւագ աչքով
հսկեցէք այդ մանկան վերայ, պինդ գրկեցէք
և գուրգուրալով պատսպարեցէք զինքն որ
սառնամանեաց հովէն չդողայ և հարաւոյ կի-
զիչ արևէն չտաքնապի:

Եւ գիտէք ու կը տեսնէք քաջ որ թէ
օտար և թէ նոյն իսկ մեր աշխարհին մէջ
դորա թշնամիներ շատ կան, որ կը շրջին ա-
մենուրեք: Գուցէ դարան գործեն տգէտ ու
խաւարագնաց մարդիկ, անտեսանելի մթու-

Թեան մէջ գողնան այդ մեր սիրական մանուկ և կամ անդէն իւր խանձարուրին մէջ ճնշելով ու նեղելով խեղդեն: Եւ ի՞նչ կը լինի յայնժամ, գիտէ՞ք դուք, սօ՛հ, Յետինն չար քան զսուաջինն:

Տքնեցէ՛ք ուրեմն, տքնեցէ՛ք որպէս անքուն պահապան. հզօր կամքով զինեցէ՛ք ամեն դարանագործ թըշնամեաց դէմ, շուրջանակի պատնէշ փակելով մանուկ Սահմանադրութիւն ընդ մէջ առնելով ողջ պահեցէ՛ք որ երթալով աճի ու զօրանայ, իւր օրէնքով տիրէ և ուղղէ Թուրքաստանի աշխարհավարութեան ուղին:

Ահաւասիկ այդ զարգացած Մանուկն է որ Եւրոպիոյ քաղաքակրթութիւն կը ներմուծէ մեր հին աշխարհ. հին ժողովուրդ նոր օրէնքով կը վերանորոգի և Օսմանեան կայսրութեան տան ազատ գաւազան յայնժամ Սահմանադրական թագով կը փառաւորի:

Շատ անազան մնացինք, ափսոս, խելամտինք այսուհետեւ, հին աշխարհի ժամանակն իւր օրէնքովն անցաւ, նոր ժամանակ նոր օրէնք կու տայ մեզ, զի նոր մարդիկ նոր

օրէնք կը խնդրեն: Հին դարերու նախապա-
շարմունք այլ ևս ծերացաւ ու զառամեցաւ,
պէտք է մեռնի, և աշխարհէս բարձուի իւր
լիշատակ, որ եղծեց ու ապականեց արեւելեան
մեր կայտառ աշխարհ: Այսուհետեւ մեր փր-
կութիւն, մեր կեանք և մեր շահն այն է
միակ որ ընդունիմք արեւմտեան ազգաց լոյ-
սըն, օրէնք և քաղաքակրթութիւն և այն ա-
մեն յառաջդիմութեան ճանապարհ, յորում
նոքա յառաջացան անցան քան զմեզ, և մեք
յետս մնալով՝ ո՛հ, կը թափառիմք ալսպէս
խոտորեալ ու մոլորեալ անհետ ու անել բա-
ւիղներու մէջ:

Ո՛վ դժբաղդ արեւելք, աւանդ և եղնկ
քեզ, բոլոր ճոխութիւններդ կապտեցաւ քեզ-
մէ. Նախախնամութիւն՝ դրախտի դարաստանը
քո մէջ տնկեր էր, անմահական ջուրերու
գետերը դաշտերուդ վերայ կը վազէին, երկի-
րըդ բարբեր և լեռներդ բոլոր արծաթի և
ոսկէհանքերով լի են, չգիտեմ թէ ինչո՞ւ հա-
մար դու այդպէս հէք, թշուառ և անճարակ
մնացիր:

Եկան հասան վերջին անձկութեանդ օրե-
րը, դու յայնժամ հազիւ ուրեմն ուշաբերեցիր,

աչքդ բացիր յանկարծ տեսար որ քաղաքակրթութիւն իւր ճարտար գիտութեամբ քո շէնդրախտն Արևելքէն Արևմուտք փոխադրեր է. պահ մի զարմացար և յետոյ ներքին պատճառներն հետազօտելով հասկցար որ հսկող պահապաններդ քնացած էին:

Եւ ո՞ւր էր նոցա հանգիստ բարձն ու քնարան. այդ ծածուկ տեղ մի չէ, արևուն առաջն է. ես կը տեսնամ և աշխարհ կը տեսնայ զայն. նոր Հռովմ և հին Բիւզանդիոնն է, Վոսփորի չնաշխարհիկ ափունքն է. անդ քնացեր էին խոր 'ի քուն աշխարհի հսկող պահապաններ. անդ կը տեղային Սպիտակ և Սև ծովերէն համայն Թուրքաստանի ժողովուրդին գանձն ու վաստակ և տակաւին բաւական չէր, զի Հռովմայ վերջին և հին Բաբելոնի անչափաւոր զեղխութեան կեանք անդ նորոգուած էր, այսր մայրաքաղաքին մէջ ճոխաճեմ ապարանքներ կը բարձրանային և գաւառներում գիւղն ու քաղաք կը քանդուէր:

Ո՛վ շռայլող ժամանակ, եկաւ հասաւ արդեօք այն ճշդող և տնտեսող ձեռք, յորում սահմանադիր Օրէնք և ճշմարիտ քաղաքակրթութիւն մեր նոր Հռովմայ անկոպար կեանք

տնտեսութեամբ չափաւորէ և մեր աշխարհի պետական վարիչներ ճոխութիւն արդարութեամբ վայելեն, յիշելով աշխատող ժողովուրդին զրկանքն ու չարչարուած կեանք:

Եթէ այսպէս չլինի, և նոր Հռովմ իւր խորգ չփոխէ, զի՞նչ կը լինի արդեօք այս ներկային ապագայ հետեւանքն. — այն կը լինի որ աւասիկ եղև ու կատարեցաւ և տակաւին կը լինի: Աւայ, որ անագան զգացին խելամտող ոգիներ, որոց ձեռքն էր Պետութեան վարիչ սանձ. թէ երբ հարստահարիչ ծանրացող ձեռք ժողովուրդին տունն ու տեղքանդէ, այնուհետև մտաբերել պէտք է թէ երջանիկ Վոսփորին փառքն ու բարձրութիւն կանգուն կը մնայ:

Ո՛վ ժամանակ և Սահմանադրութիւն, պիտի կարճես այսուհետև այն հարստահարող կողոպտիչ ձեռք, որ հողագործին եզները լրծերէն չարձակեն և մաճակալ սրահար առնելով արիւն և արցունք վազեն իւր վարած սկօսներու մէջ, ուր պէտք էր ցորենահատեր ցանուէին, հաց բուսնէր: Տէրութիւն իւր տասանորդն առնէր, գիւղականին ամբար ցորենով լեցուէր և արքունի գանձարան ոսկեհատ-

ներով: Ո՞վ չգիտեր որ երբ հաց պակսի, հետևապէս գանձն ևս չը պակսի. երկրին կենդանութիւն հացն է, և ո՞վ կարող է ասլորիլ առանց հացի:

Ո՞վ ժամանակ և սահմանադիր Օրէնք, պիտի կարճէք ախուհետեւ կաշառակուր դատաւորաց ձեռք, որ պատրուակով չխաղանքեզ հետ՝ ինչպէս խաղացին մինչև ցարդ Տէրութեան օրինաց գրքերուն հետ. Օրէնք, Օրէնք ասացին և առանց արդար օրինաց գործեցին. առհասարակ դատաւորական աթոռներու վերայ տիրեց օրինաց զեղծումն, և երկրին դատաւորները «Օրէնսդրութիւն՝ բռնութիւն մեր եղիցի» ասելով բռնաբարեցին զրկեալ բողոքողին իրաւունքը:

Ո՞վ սահմանադիր Օրէնք, դու պիտի քըննես, փորձես և ընտրես մեր երկիր կառավարող արժանաւոր և կարող պաշտօնեայիներ, հանճարեղ ծերեր և իմաստուն խորհրդականներ. էլ պիտի լռես և թողուս, որ ըստ առաջնոյն պետական մարդոց կամահաճ ընթացքը շարունակէ, զոր դատելով դատեց ու կշտամբեց կայսերական հրովարտակ: Ո՛հ, եթէ այնպէս լինի, կ'ոչնչանալ երկրին վերանորոգու-

Թեան յոյսն. դու կը մեռնիս կամ թէ մեռած տառ մի կը համարուիս. քեզ ակնկալող ժողովուրդը պիտի նստի ողբայ քո ծնունդ և մօտահաս մահդ:

Ո՛վ պարտուց և իրաւանց հաւասարութեան ժամանակ, ո՛վ Սահմանադրութիւն՝ որ կու գաս օրէնքով թագաւորել, դուք պիտի հանէք ու բառնա՛յք Օսմանեան տէրութեան երկրին ալլեալ ժողովրդոց սրտէն թշնամութեան, ատելութեան և խտրութեան վէս ոգին, որ գան միանան 'ի միասին, մի ամբողջ միութիւն կազմեն Մահմէտական և Քրիստոնեայ ժողովուրդներ, թողուն այն հին ու յաւիտենական ոխն ու մոլեռանդութիւն վառող աշխարհաւեր կրակն. հանդարտին այդ հակառակ տարերքներ, Տաճիկ, Յոյն, Հայն, Հրէայն զիրեար ողջունեն իբրև համաքաղաքացի ժողովուրդ, և ուխտիւ կնքեն ու պահեն այն դաշնադրութիւն՝ զոր սահմանադիր Օրէնք կը նուիրագործէ:

Եւ ի՞նչ է այս հզօր դաշնակցութեան ուխտն, որ Օսմանեան պետութեան զանազան ազգերն մի կապով կը կապէ. այս կապն է մի միայն անխտիր հաւասարութիւն: Այո՛, հաւասարութիւն իրաւանց և պարտուց մէջ, հա-

ւասարութիւն երկրին օրինաց առաջ, հաւասարութիւն հայրենեաց ժառանգութեան մէջ, հաւասարութիւն փառաց և պատուոյ մէջ, հաւասարութիւն զինակրութեան և զինուորութեան մէջ, հաւասարութիւն քաղաքացիութեան և ազնուականութեան մէջ, հաւասարութիւն ուսման և յառաջդիմութեան մէջ, հաւասարութիւն արեան և անձնանուիրութեան մէջ, հաւասարութիւն արժանաւոր վարձուց մրցանակին մէջ. ահաւասիկ այս է սահմանադիր օրինաց անխտիր հաւասարութեան կշիռն ու ճշգրիտ պատկեր:

Ո՛վ Սահմանադրութիւն, զքեզ կը ճանաչեմ որ ճարտար քիմիագէտ ես. եթէ մարդիկ թողուն քեզ, դու անզոյգ անբաղադրելի ազգերու տարերքը հաւասարութեան քուրայիդ մէջ կը դնես, կը հալես և զամեն 'ի մի կը ձուլես: Փորձենք այս անգամ այդ քո ճարտարութեան հրաշք. տեսցուք, ինչ որ Արևմտեան աշխարհին մէջ գործեցիր՝ մեր անպատրաստ Արևելեան աշխարհին մէջ պիտի յաջողիս:

Կը տարակուսիմք քեզ համար, ո՛վ Սահմանադրութիւն, թէ ի՞նչպէս պիտի շրջիս մեր

մուլթ և աներևույթ աշխարհին մէջ. մեք այն-
պէս գիտեմք որ լոյս, դաստիարակութիւն և
գիտութիւն միշտ քո յառաջընթաց կարա-
պետն են. դու առանց քո կարապետին եկար
մտար մեր աշխարհ: Չգիտեմք, լոյս հետ քեզ
պիտի բերես թէ առանց լուսոյ խարխափելով
պիտ շրջիս, և չկարենաս տեսնել այն մեծա-
մեծ վհեր որ կը բացուին քո առաջ. զգո՛յշ,
զգո՛յշ, յուշիկ յուշիկ անցիր. մի դպչիր այն
դռներուն՝ որ քո դէմ փակուած են, որպէս
զի քո խիստ և խոժոռ երեսդ չտեսնան:

Անպատրաստ ժողովրդոց ընդարձակ հրա-
պարակին մէջ համարձակ քայլէ. բնաւ մի կաս-
կածի՞ր որ անուսումն ժողովուրդն ստամբակի,
դրօշակ բանալ և մաքառի քո դէմ. ի՞նչ դու
նորանշան, անծանօթ երեւոյթ մի ես նորա
աչքին. նա իրաւունք ունի գքեզ չճանաչելու
երբ դու նորա հարազատածին զաւակ չես.
օտար ես և օտար աշխարհէն կու գաս. քո
միտքն թնչէ. մերո՞հին աշխարհ վերանորոգել,
մեր նախապաշարմունք բառնալ և մեր հայ-
րենիք ժառանգել կուգես. Արեմուտքը գրա-
ւեցիր, արդ ելար որ Արեւելքն եւս գրաւես:

Գրաւէ, գրաւէ. ժողովուրդ կամովին

քեզ անձնատուր կը լինի, զի քո ձեռքն ազատարար է. դու մի վհատիր թէ անգէտ ժողովուրդին հետը թնչպէս պիտի վարուիս. հին երկաթէ ձեռք բարւոք դաստիարակեր է մեր աշխարհի ժողովուրդը: Հարստահարութիւն, աղքատութիւն և ծանրատար տառապանքներ առհասարակ կորացուցեր են ժողովուրդին լծավարժ պարանոց, որ անդիմադարձ պատրաստ է յօժարափութ կրել քո դիւրատար լուծ:

Դու գիտես ու կը ճանաչես մեր Արևելեան ժողովուրդը, որ առանց գիտութեան բնապէս ճարպիկ է, և այնչափ գոեհիկ չէ որ չգիտնայ իւր ազատութեան և յառաջդիմութեան պայմաններն: Այո՛, կան կարծիք և մարդիկ, որք տիրապետական ոգին փայփայելով և միշտ փասքուս լինելով կը խօսին և կը համոզեն այսպէս թէ դեռ մանուկ է մեր աշխարհ. դեռ չգիտէ կարգալ և գրել, դեռ ընտրութիւն չունի. ո՞րպէս կարէ որոշել իւր հայրենեաց շահն, բարին ու չար, անպէտն ու պիտանին, ոսկին ու պղինձ, արծաթն ու կապար:

Այսպէս երբ զքեզ իբրև անուս և ան-

ընտրող մանուկ կը դատեն, ժողովուրդ, ո՞վ է մեղաւոր, դո՞ւ թէ քո սնուցիչ դայեակներ. որք իբրեւ օտարամայր՝ կաթ և ուրիշ զօրացուցիչ կերակուր խնայեցին քեզ. ցամաք հացով և կորեակով ապրեցար. սրտիդ և լերդիդ արիւն ցամքելով՝ ողջ կեանքդ ծիւրեցաւ. քո մահն և վախճան մօտ էր. անագան ուրեմն զգացին խորհրդական բժիշկներդ. աճապարեցին դեղ և դարման տանիլ քեզ համար, որպէս զի հնացեալ ծերութիւնդ երիտասարդանայ և դու նոր կեանքով վերածնիս:

Քո դեղն և դարման ինչ է, գիտե՞ս, ո՞վ ստրկացած մահամերձ ժողովուրդ, ազատութիւն և քաղաքակրթութիւնն է. և այն է միակ որ պիտի բառնայ գլխէդ կռիւահարիչ հաւրուածներ, որ քո ազատ ուղեղը ճնշելով ճնշելով ցնդեց. ո՞հ, չթողուց երբէք որ դու ազատ խորհիս, ազատ խօսիս, ազատաբար ճանչնաս քո պարտքն և քո իրաւունք, զոր կը սահմանադրէ անբռնադատ Օրէնք:

Օն ուրեմն, միացեալ ժողովուրդ Թուրքաստանի, սիրէ այսուհետև քո սահմանադիր Օրէնք, պարտիքներդ վճարէ, իրաւունքներդ պահանջէ. մինչև ցարդ անգէտ էիր. այսու-

հետև գիտցիր պարտուց և իրաւանց հաւասարակշռութիւն պահել. մինչև ցարդ ամեն զըրկանօք վարուեցան քեզ հետ, ծանր ծանր պարտիքներ պահանջեցին քեզմէ և իրաւունքներդ զլացան, միշտ զրկուեցար ու բողոքեցիր, բայց քեզ ոչ ոք լսեց. այնուհետև սովորեցար անմոռնչ մնալ միշտ կտրիչներուդ առաջ:

Ո՛հ, տակաւին պահանջողներդ այնպէս կը կարծեն որ դու իբրև ալիւրի պարկ մի ես և դեռ անսպառ փոշիներ կան քո մէջ. ուստի զարնելով զարնելով դատարկ պարկիդ փոշիներ հանին. այնպէս որ տաշտիդ մէջ հաց չմնաց և գրպանիդ մէջ մի լումայ. իսկ հարուածեալ պարկդ փարատ փարատ եղաւ: Այդ շատ բընական է. երբ հացդ բարձուի, այնուհետև հնար է որ դու մնաս:

Տեսնալով որ պատառ պատառ եղար այժմ, քո նորոգիչներ զքեզ կարկատել կ'ուզեն. չգիտեմ այլ ևս կարկատ կը բռնես, թէ հնացեալ ձորձիդ վերայ անթափ կապերտ ձրգելով աւելի ևս պիտի բացուին հնութեանդ պատառուածներ. կամ իբրև նոր գինի հին տիկերու մէջ լեցուելով, նոր գինւոյն եռացող զօրութենէն տիկեր պատռին և գինին կորնչի:

Այս օրինակը շատ ճիշդ է Թուրքաստանի
Ժողովուրդին համար, զոր ցոյց կու տայ մեզ
Աւետարանի ճշմարտութիւն:

Կը վհատիս արդեօք, Ժողովուրդ, երբ
անդարման վիճակիդ նկարագիր կը հանեմ մի խը-
ռովիւր, մի տագնապիր. մահկանացուաց խորհուրդ
և դատաստանը թիւր է. մարդիկ կարճամիտ են.
ինչ որ մեր առաջ անհնարին կը թուին, երկ-
նից Նախախնամութեան առաջ միշտ հնարա-
ւոր են:

Ո՞վ կը հաւատար եթէ մի քանի դար
յառաջ պատմէին մեզ, որ օր մի Արեւմտեան
աշխարհի վայրենացած Ժողովուրդ ղգօնանայ,
գիտութեամբ բարձրանայ, քաղաքակրթու-
թեամբ բարգաւաճի և այսօր համայն աշխար-
հի օրէնք տայ և նախանձելի օրինակ լինի:

Այսպէս նաև, ո՞վ ապերջանիկ Արեւելք,
ո՞վ կը հաւատայ, եթէ մարգարէանամ քեզ
համար որ դու ևս օր մի երջանիկ Եւրոպիոյ
փառաց ու բաղդին պիտի տիրանաս. և այն
փառաւոր ապագայի ներկայն այժմէն սկսար.
Երանի՜ թէ զայն աւարտ հանես և յաղթա-
նակես հնութեան և նախապաշարման վերայ:

Թերեւս կը հոգաս և կը տատամսիս յոյժ,
թէ քաղաքակրթութեան աշխարհաշինութիւն
ինչպէս պէտք է հիմնարկել և հաստատել
անկայուն և երերուն երկրի մը վերայ՝ ուր
շատ հազուագիւտ են իմաստուն ճարտարա-
պետներ և շինութեան յարմարագոյն քարեր.
զի մեր աշխարհի քարեր համակ անտաշ են.
ոչ նախաձեռն դաստիարակութիւն տաշեր,
յղկեր է և ոչ քաղաքակրթութիւն չափակցու-
թեամբ պատրաստեր է. հապա գիւրդ հնար է
քար քարի վերայ դնել որ զիրեար չեն բռներ,
և աւարտել այն մեծագործ շէնքը՝ որ մեր
անպատասպար աշխարհին՝ հզօր պարիսպն է.
զի այսուհետև Չինական քարէ պարիսպներ
անպէտ են. միայն քաղաքակրթութիւն կը
պահէ աշխարհ:

Այո՛, ես էլ կը վկայեմ քեզ հետ որ աշ-
խարհաշինութեան քարերդ գիտութեան ա-
րուեստով տաշուած և քառակուսի չափուած
չեն. բայց գիտես թէ քանի՞ աղնիւ և բնա-
կան յատկութեամբ գեղեցիկ են մեր աշխար-
հի քարեր. շատ մարմարիոնի հանքեր ունիմք
որ ամեն շինութեանց յարմարութիւն ունին,
միայն թէ շինող ճարտարապետներ իմաստուն
և յառաջատես լինին:

Ափսոս, հազար ափսոս, որ մեր աշխարհի մէջ դեռ ամեն բան երերուն և անհաստատ է. շատ անգամ շինող ճարտարապետներ և պատուական անկիւնաքարեր 'ի միասին կ'անարգուին. եթէ ազատամիտ հերոսներ ջանան մէկ ձեռքով շինել, Խտրութիւն, 'հնութիւն և նախապաշարմունք միւս ձեռքով կը քանդեն:

Թող քանդեն որչափ ոյժ ունին. քանդողներ միշտ աւերակաց տակ կըմնան, գերեզման կը ծածկէ զիրենք և նոր նոր շինողներ կը ծնին: Այսպէս է այս աշխարհի գործն բուն աշխարհի սկիզբէն. մարդիկ միշտ շինելով և քանդելով յառաջ կ'երթան. բայց 'ի վերջոյ քանդողներու ձեռք կը լքանի, նկուն կը դառնայ և շինողներ կը յաղթանակեն. զի միոյն գործիքներ տգիտութիւն և հնութիւն են, իսկ միւսոյն՝ գիտութիւն, քաղաքակրթութիւն, և սահման՝ արդարութիւնն է: Միոյն առաջնորդ խաւար, իսկ միւսին՝ լոյս և գիտութիւն. միոյն իշխանութիւն սուր, իսկ միւսին՝ աղատ Օրէնք:

ԲՈՒՆ ՀԱՐ, բուն է այդ ազատ Օրէնք, ո՞վ Թուրքիոյ ալեկոծ ժողովուրդ. քանի՞ ժա-

մանակ է, ո՛հ, որ կը ծփաս ու կը տարուբերիս մի լաստափայտի վերայ, որոյ համար կ'ասեն անյոյսներ թէ կապերը քայքայուած են և դու սակաւիկ մի ևս անդեկավար, անապաւէն մնալով՝ պիտի խորասուզիս սեաւ և ճերմակ ծովերու ընդդիմահար ալիքներու մէջ. եղո՛ւկ քեզ, քո գերեզման ծովերու անդունդներ պիտի լինին. կէտ ձուկ իւր բերան բացած պիտի կլանէ զքեզ և դու ևս Յովնանու պէս ձկնափոր կենդանի գերեզմանին մէջ փակուելով խորանդունդ դժոխքէն ձայն բառնաս և աղաղակես առ Տէր Աստուած քո:

Օրէնք սիրէ, ժողովուրդ, օրէնք սիրէ. Սահմանադրութեան երեսէն մի՛ փախչիր որ քեզ համար նոր ամրակապ լաստափայտ մի է, որ ժամանակ հրաշիւք բերաւ քեզ Ովկիանու ափունքէն՝ ապաւինիր այդ օրինազիր լաստին, զոր բաղում դարեր հազիւ կերտեր են զայն և դու պատրաստակազմ գտար:

Այլ թէ տակաւին դանդաղիս, տակաւին մեղկանաս ու մերժես քո վերջին ապաւէն լաստափայտն, տակաւին պաշտես քո հին կարծիքն և ասես որ « մեր աշխարհ նոր օրէնք չսիրէր, մեք Հնութեան մէջ ծնանք,

պէտք է հնուութեան մէջ մեռնինք. զի հնու-
թիւն՝ մեր խանձարուրն է, պէտք է նաև
մեր պատանք լինի:

« Ո՛չ, ո՛չ, չկամիմք փոխել մեր աշ-
խարհի մուլթ գոյն և մեր մորթ՝ զոր բնու-
թիւն մուլթ ներկեր է. չկամիմք ճանչնալ
մարդկանց հաւասար իրաւունք զոր պետական
Ս.ստուած մեծ և փոքր ստեղծեր է. միթէ
փոքրիկ ձկներ մեծերուն կերակուր չե՞ն, ինչ-
պէս որ ճնճղուկներ որսական բազէին. ո՛չ ա-
պաքէն բնութեան կարգ և օրէնք այս է բո-
վանդակ աշխարհին վերայ, որ միշտ զօրաւոր-
ներ տկարներուն տիրեն: »

Մի հաւատար, ժողովուրդ. այդ վարդա-
պետութիւնը տիրապետաց ոգին ստեղծեր է,
մարդասէր և արդար Ս.ստուծոյն չէ. զի ընդ-
հանուր մարդկութեան կոչումն և կեանք՝
ազատութիւն, արդարութիւն և հաւասարու-
թիւն է երկնից առաջ և աշխարհիս քաղաքա-
կրթութեան օրինաց առաջ:

Հանէք այդ հնոտի հանդերձներ, հանէք
ո՞վ Թուրքաստանի հնասէր ժողովուրդ, հանէք
ձեր անձէն ու փոխեցէք, ինչպէս կը փոխէ

օձն իւր շապիկ. այսուհետեւ դուք այդ պատառոտուն զգեստով կարող չէք աշխարհի առաջ շրջիլ և քաղաքակրթութեան հրապարակի վերայ երևիլ, և կամ թէ երթալ Եւրոպիոյ աշխարհաժողով արուեստահանդէսին մէջ մտնել, ցոյց տալով թէ դուք ևս քաղաքակրթութեան բաժանակից ազգ էք և արևելեան ճարտարութեան օրինակ: Ո՛հ, կը յիշես արդեօք քո անցեսլ ազնուականութեան շուքն ու պերճութիւն, որ քան զամեն աշխարհ վեհ ու փառազարդ էիր:

Այլ յայտնէ մեզ, մի ծածկեր, ով անյայտ ծամանակ. դու որ զմարդկային ազգ բիւր ձևերով և գաղափարով ձուլեցիր մինչև ցարդ և տակաւին նորանոր քաղաքակրթութեամբ կը ձուլես, ասա մեզ, Արևելք՝ որ իւր հին ազգերով մինչ 'ի գերեզման խոնարհեր է, այլ ևս պիտի բարձրանայ, արդեօք, տպագայ դարերում քնչ կը պատրաստես դու Արևելից անկեալ ազգերուն համար. ես գիտեմ. շրջող անիւներուդ վերայ առնելով աշխարհիս ազգերը՝ կը դարձնես կը դարձնես, զոմանս 'ի վեր կը հանես և զոմանս 'ի վայր կը տանես, և մերթ ևս անիւներուդ տակն առնելով կը

ջախջախես և միայն մնացորդ նշխարներ կը
թողուս աշխարհիս վերայ:

Ժողովրդոց մնացորդ նշխարներ դարձեալ
յուսալից աչքով քեզ կ'սպասեն, ո՛վ ժամանակ-
արդեօք այդ փոշիացած և միանգամայն ողջ
մնացած նշխարներն՝ որք աշխարհիս հզօր ու
տիրող առիւծներու ժանիքներուն մէջ ծա-
խուելով ծախուելով տակաւ տակաւ կ'սպառին.
պիտի բերես այն ազատութեան օրը, զի այդ
փոշիացած նշխարներ մեռելութեան մոխրոց
մէջէն յառնեն ինչպէս փիւնիկ, կրկին վերա-
կենդանութիւն ստանան և Աստուծոյ ազա-
տաստեղծ մարդիկ՝ մարդոց բռնացող ժանիք-
ներէն սղատին:

Ո՛վ ժամանակ, ժողովրդոց յոյս միշտ
կենդանի է և չեն թերահաւատիր, այլ կը հա-
ւատան միշտ թէ դու պիտի բերես այն գու-
շակեալ ոսկեգար, յորում գոռոզ առիւծն՝ աշ-
խատաւոր եզին հետ բնակի, ինձն՝ ուլին հետ
մակաղի, բարձր գահեր՝ հին հպարտութենէն
խոնարհին և ժողովուրդ ազատութիւն համ-
բուրէ:

Բաբէ, կը կասկածիմ ես թէ մարդոց այս

մեծ հաւատ՝ երազայօյս է. զի հպարտութիւն
և փառասիրութիւն, քանի որ աշխարհ կայ,
մարդոց հետ պիտի ապրի և աճի. վասն զի
այդ կրից արմատ մարդոց սրտին մէջ ընդա-
բօյս ու բնական է. պանծացող գիտութիւն
կարող չէ զայն մեռուցանել յառանց Աւետա-
րանի գերապանծ սիրոյն: Այո՛, միայն Աւետա-
րանի անբիծ կրօն՝ որ անձնանուիրութիւն և
զոհողութիւն կ'ուսուցանէ. այո՛, այդ միայն
կ'սպաննէ մարդկային խանձնասէր հըպարտու-
թիւն և նորա կամակոր կրից կատաղութիւն:

Ոսկին, հարստութիւն, գահն և թնդա-
նօթ միշտ դաշնադիր կը մնան աշխարհիս
վերայ, ժողովրդոց ընկերհաշտական միութիւն
այս հզօր դաշնակցաց դէմ պիտի մրցի մինչև
'ի կատարած աշխարհի. թէ իմաստուն ես՝
գուշակէ այժմէն թէ ո՛վ պիտի լաղթահարէ:

Տէր ամենիշխան որ կ'իշխես ծամանակին
վերայ, զի ծամանակն և զայն չափող տրև և
լուսին՝ քո կամակատար արբանեակներն են.
և կը հաւատամ քեզ, ո՛վ Տէր, որ դու միայն
ծամանակին սանձ ձեռքդ առնելով տիեզերք
կը կառավարես, ամեն բան քո յաւիտենական
օրինաց համեմատ կը վարես և մարդոց բժժո-

տած աչքերէն բոլորովին կը ծածկես ժամանակին խորհուրդը: Անցեալը՝ մեր մոռացկոտ մտքէն կը հանես. ներկայն աղօտ նշմարանքով փոքր 'ի շատէ ցոյց կու տաս և սպագայն՝ քո անհաս խորհրդեան մէջ միշտ թագուն կը պահես:

Ուրեմն ասո՛ւ մեզ, ո՛վ Տէր, որ չարն ու բարին աշխարհիս վերայ ելևէջ կ'առնեն, մերթմին և մերթ միւսն կը տիրէ, և մարդիկ սովորած են ասել՝ ժամանակ չար է կամ բարի. արդեօք չար օր և չար ժամանակն դո՛ւ կը կոչես և կը բերես զայն ազգաց ու ժողովրդոց վերայ. ինչպէս կը վկայէ մարգարէն, թէ առանց քո ձեռին՝ ժամանակն ինքնիշխանաբար կը գործէ այս աշխարհիս մէջ. մերթբարին բերելով և մերթ չարն:

Եթէ այսպէս, ապա ուրեմն չարն ու բարին ժամանակի արգասիքն են, և մարդիկ նախասահմանաբար ստրկացած են ժամանակի բուռն և անխուսափելի իշխանութեան տակ. ողորմելի մարդիկ հարկիւ կը վարին ու կը մղին իբրև խռիւ փոթորկին առաջ. հարկիւ ազգեր կը զօրանան ու կ'ընկճին. հարկիւ գահեր կը կործանին և կը կանգնին. հարկիւ այս

աշխարհ և մարդկային ազգ ժամանակի պատահարաց ենթակայ է:

Ո՛չ, ո՛վ Տէր, ո՛չ մարդիկ կը թիւրեն դատաստանը եթէ այսպէս դատեն. մարդիկ անգիտաբար կը զրպարտեն զժամանակն, որ քո բարերար ձեռքին պարգևած կեանքն և լոյսն է:

Եւ ինչո՞ւ համար այսպէս դատել կ'ուզեն մարդիկ, այդ քեզ յայտնի է, Տէր սրտագէտ. որպէս զի մարդիկ քո դատաստանէն փախչելով անմեղադիր մնան և քեզ պատասխան տալու ժպրհին, պատճառելով զպատճառ մեղաց թէ՛ մեզ ի՞նչ մեղ կայ: չարիքներ ժամանակ բերաւ և մեք առ 'ի հարկէ հակամիտեցանք չարին:

Խոնարհելով Երկնից առաջ կը խոստովանիմք, Տէր, և մեր խղճի գիտակցութեամբ կը վկայեմք թէ՛ չարիքները չարարուեստ մարդկանց գիւտն է և մարդն է հեղինակ չարեաց ու բարեաց. զի նորա սրտին մէջ կայ ու կը դարանի չարութեան և բարութեան գանձ, և երբ ուզէ զայն ազատաբար 'ի դուրս կըբղխէ, որպէս ասաց Քրիստոս:

Սանձակոճէ, ո՛վ Տէր, սանձակոճէ և փակէ չարագիւտ մարդկանց բերան, որ միշտ չարիքներ բղխելով հեղեղի նման չխեղդեն բարիքները. զի անոնք քո հաւատացեալ զաւակներն են, իսկ չարիքներն՝ աշխարհին. բայց դու քո անհուն անկշիռ մարդասիրութեամբ երկուքին վերայ ևս հաւասար կ'ածես արեգ և անձրևդ, որպէս զի քո անխտիր բարերարութեամբդ ապաշնորհ մարդկանց խստասրտութիւնն ամոքես, որ ճանչնան քո անտրիտուր բարիքն ու երախտիք, դառնան չարութենէն ու պաշտեն զքեզ:

Բայց քո երկիւղած ծառաներ գիտեն ու կը հաւատան և չեն երկբայիր, ո՛վ Տէր, որ դու այս աշխարհը բարձրագոյն խորհրդովդ կը կառավարես. չարն ու բարին 'ի մի կառք զուգակցելով յառաջ կը վարես, ինչպէս անմիաբան հակառակ տարերք. չարերն աշխարհէս չես հաներ, այլ կը թողուս որ բարինքը ուն հետը միշտ մրցին, չարութիւնն պարտի և առաքինութիւնն յաղթանակէ. ո՛վ, ո՞րչափ զարմանալի է քո խորհուրդ, ո՛վ Տէր, որ առաքինեաց պսակ չարերուն ձեռքով կը հիւսես. և չարն՝ որ չարագիւտ մարդկանց հնարքն է, դու զայն 'ի բարին կը շրջես:

Մարգիկ կան որ անգիտաբար գանգատ
կը բառնան Նախախնամութեանդ դէմ և
կ'ասեն թէ ինչո՞ւ կը թողուս որ չարերն ա-
ռաւել աճին ու յաջողին աշխարհիս վերայ.
Ինչո՞ւ համար գայթակղութեան քարերը մարդ-
կային ընկերութեան մէջէն չես բառնար, որ
միշտ տկարներու վերայ իյնալով կը ջախջա-
խեն. ինչո՞ւ. համար փուշերը տնկեր ես ծաղ-
կաբուրաստանին մօտ, որ քո հոտանոյշ ծա-
ղիկներդ խայթոցահար լինին: Միով բանիւ,
կ'ասեն, թող չարերը բոլորովին սրբէ աշխար-
հէս, որ բարիներ ազատ մնան և առաւել
պտղաբեր լինին:

Սակայն միթէ դու մարդոյն անգէտ
խորհրդով կամ դատաստանով կը կառավարես
աշխարհ, յորում դու միայն բարի սերմն սեր-
մանեցիր, իսկ չար որոմն թշնամի մարդ ցա-
նեց. հրեշտակ ծառաներ տեսան ու զարմա-
ցան և զեկուցին քեզ որպէս թէ դու զայն
չգիտես. հրաման խնդրեցին որ զորոմն ցորե-
նի արտէն 'ի բաց խլելով որոշեն, որպէս զի
բարի ցորեաններդ անխառն մնալով բարգա-
ւաճին:

Կարճամիտ մշակներ խորհուրդ տուին

քեզ, ո՞վ խորհրդոց Տէր, այլ դու երբէք չը-
կամեցար անսալ. թողէք, ասացիր, որ երկու
բոյսերն ևս 'ի միասին աճին մինչև հնձոց
ժամանակ: Ուրեմն քո պետական կամքն այն
է որ թէ ցորեան և թէ որոմն, թէ բարին և
թէ չարն խառն ու հաւասար աճին ու ապ-
րին աշխարհիս ագարակին մէջ. որով ցոյց
կու տաս թէ դու բարիները չարերով կ'որո-
շես, և չարերը՝ բարիներով. 'ի վերջոյ բարե-
բոյս ցորենահատներդ արքայութեանդ շտե-
մարանը կը ժողովես. իսկ չար որոմն և ան-
պէտ յարդը անշէջ կրակին կու տաս, որ ճար-
ճատելով այրին ու տոչորին: Այս է քո ար-
դար հատուցումն նոցա համար, որ քո ծա-
ռաներ աշխարհիս վերայ գրկելով ու հարս-
տահարելով չարաչար տանջեցին:

Ո՞վ երկնային Սէր, որ մարդոյն սիրով
այս աշխարհ երկիր, որպէս զի անձամբ տես-
նաս ու կրես մարդոյն քաջած վիշտն ու տա-
ռապանք. Երիքովի ճամբուն վերայ շօշափե-
ցիր չարչարուած մարդկութեան բոլոր վէր-
քեր, կըթողո՞ւս այլ ևս որ աշխարհիս բուռն
փորձութիւն իւր ծանր գաւազանով տակաւին
տիրէ ու ճնշէ ստրկացած մարդոյն վերայ, որ
մինչև 'ի գետին կորաքամակ եղեր է:

Կը թողո՞ւս այլ ևս, Տէր, որ չարերը չա-
րութեամբ զօրանան և չարաչար բռնադատեն
քեզ հաւատացող ծառաները. դու ուսուցիր
մեզ աղօթել միշտ երկնից Հօր, որ իւր որդի-
քը չարերուն ձեռքէն փրկէ, և չտայ փորձող
ժամանակին ձեռք, որ անխնայ հոլովելով հո-
լովելով իւր անիւներուն տակ կտրատէ մեր
կեանք ու բառնայ մեր հոգիին: Մեք ևս յայն-
ժամ Բաբելոնի գերեվարեալ ազգին պէս ան-
յուսաբար կոչեմք, «Տէր, հատու յոյս մեր և
մեռաք»:

Այլ ևս կ'աւարտեմ փանաքի խորհրդա-
ծութեանս բան, խոստովանելով որ մեր ման-
կամիտ մտածութիւն և խորհուրդ՝ անգիտու-
թիւն է քո առաջ. ժամանակին տէր դ՞ո՞ւ ես,
և դու միայն գիտես նորա անյայտ խորհուր-
դը: Մոխիր է մարդոյն սիրտ որ չհաւատայ
թէ դու ինչ որ կը կամիս, և կը վճռես Երկ-
նից պետական աթոռէդ, այն կը լինի աշխար-
հիս վերայ: Անշուշտ դու ևս քո երկնամայ-
րաքաղաքին մէջ ատեան և դատաստան ու-
նիս. աշխարհի ոստիկան հրեշտակներդ ամեն
օր բիւրաւոր բողոքներ կը հանեն քո ատեան,
և դու մարդոց սիրտն ու գործքերը քննելով՝
ըստ այնմ կը դատես: Երբ աշխարհիս վերայ

մեղապարտ մարդ զմարդ կը դատի իւր օրէնքով, դու որ մարդոյն Աստուածն ես և գերագոյն դատաւոր, միթէ քո արդարութիւն՝ իրաւունք չունի՞ աշխարհիս ապիրատներու դատաստանը տեսնալ:

Դատ արա, Տէր, դատ արա, զի քո օրէնքըն ու դատաստան միայն ճշմարիտ է. համառօտէ միանգամայն քս երկայնամիտ դատըն ու վճիռ չարերուն վերայ. ինչպէս կը պաղատէր քո ծառայն Դաւիթ, նովին ձայնիւ կը պաղատիմք քեզ:

Դատ արա, Տէր, դատ արա, զի մեր աշխարհ լցաւ անիրաւութեամբ: Եւ դու գիտես, Տէր արդար և ազատարար, զի մեր փրկութիւնն 'ի քէն է 'ի ժամանակի նեղութեան:

Վ Ե Ր Զ

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Վաճառուով է կենդրոնական գրավաճառանոցում:

ԳԻՆՆ Է 15 ԿՈՊԵԿ